

V hudi zimi.

Da starem podrtem kozolcu je prezimovala družba vrabcev. Ljudje so jeseni pustili nekaj slame prav pod streho, in sem se je zatekla četvorica ptičkov: stara dva in dva mladiča. Naredili so si od strani luknjo, znotraj pa so si lepo postljali z gorkim perjem.

Po zemlji je ležal debel sneg. Dan na dan je snežilo, a ko je prenehalo, je bilo vse pokrito z mrzlo odejo.

Takrat jih je bilo še več skupaj. Vsa družba je bivala v neki šupi, kjer je bilo dovolj slame in jedi. Kadar so dali kuram ovsu, ga te gotovo niti polovice niso dobile. Večinoma so ga pozobali oni. Ko je pa prišel gospodar ali kdo drugi, takrat so pa završali in se poskrili po vseh kotih.

Tistokrat je bilo že še prijetno. Toda vedno bolj je pritiskal mraz. V slami jim ni bilo več dovolj gorko. Zeblo jih je, da so čivkali celo noč in tožili drugdrugemu svoje gorje. Ko je pa zapadel sneg, je začel od dne do dne bolj pritiskati mraz. Zmrzovalo je, da bi bili kmalu v slami zmrznili do zadnjega. Zjutraj so žalostno letali okrog hiše. A nikjer niso mogli najti več hrane. Kure so bile v hlevu, okna v hlev pa zaprta . . . Pred hišami je bilo vse zamrznjeno. Včasih so videli kje par zrn, toda držali so se tako trdno tal, da bi se bil tudi kljun prej obrabil, predno bi bil izkopal zrnce iz ledu.

Neko noč je bilo posebno hudo. Ves dan niso dobili nič za želodec. Le malokateri je bil toliko srečen, da je zasledil v smeteh drobtinico kruha. Večinoma so bili pa ves dan tako. Ko so prišli na večer v slamo, začivka eden žalostno: „Jaz grem drugam!“

„Jaz tudi!“ odgovori drugi.

„Jaz tudi, jaz tudi!“ ponavljajo drug za drugim.

„Tu poginemo!“ zastoka starec.

Dolgo časa so tako čivkali, dokler ni začel lajati pes, ki je ležal pod stopnicami pri hlevu. Nekateri so pozaspali, drugi so mislili na svojo bedo, starejši pa so se spominjali prejšnjih let, koliko so že morali prestati, a se je vendar prebilo.

Ko je posvetilo jutranje solnce skozi ozke špranje, vsi naenkrat začivkajo tako žalostno, kot bi čivkali svoji smrti.

Mrzlo je bilo odsile, dasi je svetilo solnčece tako lepo. Veter je bril skozi špranje, da jih je stresal mraz.

Pa so zleteli iz slame, a nekateri so se zaletavali na vse strani in padali na tla. Niso imeli več toliko moči, da bi se bili vzdržali v zraku. Zapazili so tudi, da ni vseh . . . Starejši so žalostno povესili glave, pogledali drugdruglega in otožno čivkali. Razumeli so drugdruglega.

Potem so se razleteli. V šupi niso mogli več prestajati. Nekateri so šli pod streho, prav v obližje dimnika, kjer je bilo malo bolj gorko. Srečni so bili taki, ki so dobili tako ugoden kraj. Še srečnejši pa oni, ki so prišli v kak ulnjak, v katerem je bilo dosti bučel. Kajti te so dobro zadelane z mrvo in cunjami, pod katerimi je za potrebo gorko.

Naša družba pa je bila takoj v prvem stanovanju nesrečna. Takrat jih je bilo še šest. Zatekli so se na neki hlev, kjer je bilo dovolj mrve. Dva dni so mirno preživel v skrivnem kotičku in dobili tuintam kako zrnje. Na hlevu je bila skrinja, kjer je bilo dovolj piče. Le zaprta je bila. Samo prvi dan so bili tako srečni, da so dobili odprto. Takrat so se tako napokali, da so komaj odleteli, ko je prihitela dekla po stopnicah. Komaj so se še skrili. Potem je pa trdno zaprla prelepo skrinjico. Vrabiči so jo pa tako težko videli zaprto.

Drugo noč so spali na hlevu v mrvi. Prejšnji dan so iskali zrnja okrog skrinje in ga dobili za silo. A preiskali so vse kotičke in pobrali menda zadnje zrnice. Brezskrbno so pospali, veseleč se, da so se spet nasitili za eno noč.

Ponoči pa plane nenadoma nekaj med nje. Vsi v strahu zakričé in zbežé vun na prosto . . .

Drugo jutro so pogrešali spet dveh najmlajših. Nikjer ju ni bilo. Videli so pač nekaj perja na dvoru, a njiju ni bilo več . . .

Tako so prišli sem na kozolec. Malo boljše je bilo tu, a ne dosti. Zjutraj so vselej najprej poklicali drugdruglega, če so še vsi. Kajti ponoči je vsak mislil, da zmrzne . . .

Toda časi so se vendarle malo izpremenili. Mraz je bilo sicer še vedno, in snežilo je po malem. A najmlajši vrabček je priletel od nekod domov in veselo začivkal pred luknjo. „Kaj je?“ ga vpraša starka.

„Dobro, dobro, mamica!“ odgovori sivček in spusti s kljuna precejšen košček kruha. „Kje si dobil?“ vprašajo vsi trije.

„Tam, tam, tam!“

„Kje je to?“

„Daleč tam!“

Začivkali so vsi štirje in izleteli iz luknje. Malček pa je hitel naprej, tja na konec vasi. Majhna kočja je stala tam, da se je komaj videla iz snega, ki se je ponoči sesul s strehe.

Vrabček skoči pred vežo. Tam je stal deček in popravljajl sani.

„Čiv, čiv, čiv!“

„Si še živ?“ ga oponaša deček in poseže v žep. Kmalu prinese celo pest drobiža in ga vrže med lačne ptičke. Kako so hiteli pobirati drobtine in zobati! Nazadnje pa je deček posegel še v drugi žep, kjer je imel še cel kos kruha, ki ga pri delu ni mogel snesti. Popravil je ravno sani, se vsedel nanje in začel metati vrabčkom koščke kruha, dokler ga je imel kaj. Zadovoljen jih je gledal, kako so čakali, in dobro se mu je zdelo. Sodil je, da se mu živalce zahvaljujejo, ker se tako vpogibajo, kot bi se mu klanjale . . . Zadovoljen je šel v hišo, ptičice pa so zletele na streho in iznova pričele svoj veseli čiv, čiv, čiv . . .

Kmalu je pa prisijalo gorkeje solnce, in mraz je pobegnul. Ž njim pa tudi vrabčja beda.

Slavko Slavič.

